

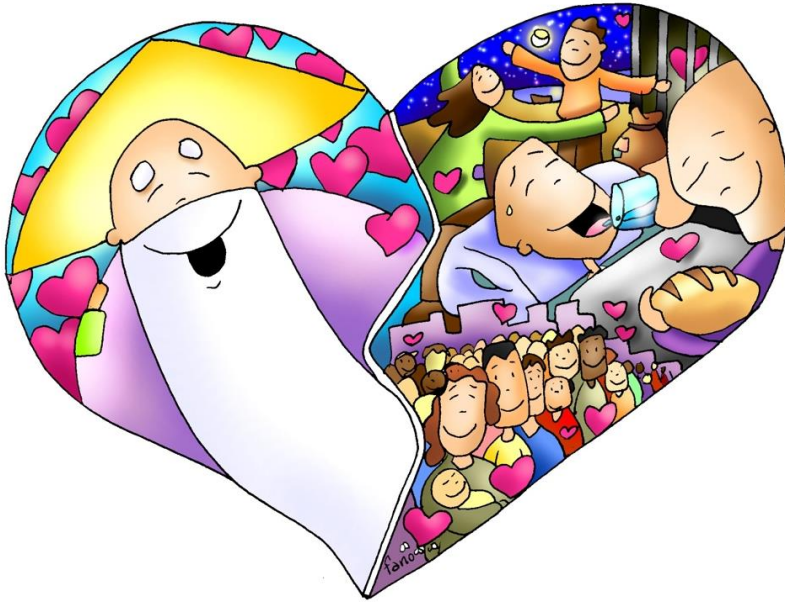
ANIMADOR

Diocese de Ourense - Lectio Divina

TEMA 1: ESPIRITUALIDADE DE COMUNIÓN

"Sede carifiosos uns cos outros, coma irmáns"

(Rm 12, 10)

"A comunión (koinonía)... encarna e manifesta a esencia mesma do misterio da Igrexa. A comunión é o froito e a manifestación daquel amor que, xurdindo do corazón do eterno Pai, derrámase en nós a través do Espírito que Jesús dános (cf. Rm 5,5), para facer de todos nós «un só corazón e unha soa alma» (Feit 4,32)." (NMI 43)

Soñando o Ideal

COMEZAMOS cun **canto** e encomendando a Deus este momento de Lectio Divina.

ORACIÓN DE INICIO

Señor Xesús,
estamos aquí reunidos para escoitar a túa Palabra
que nos fala na vida e na Sagrada Escritura.
Dános a alegría de experimentarte próximo,
de coñecerte cada día un pouco máis,
de chegar aos poucos ao fondo do teu corazón.
Sabemos que só ti es a fonte de toda felicidade,
por iso queremos enchernos de ti.
Desta forma sabemos, tamén,
que faremos máis felices a todos os que nos rodean.
Dános lucidez para atoparte,
corazón ardente para amarte e valentía para servirte.
Dános a graza de saber orar
e levar unha vida de acordo á nosa oración.
Que poidamos ser no medio do noso mundo
ese grao de sal e esa faísca de luz
que ilumine, alegre e dea sabor
á vida de todos os que nos rodean. AMÉN.

I. MIRANDO XUNTOS A NOSA REALIDADE

Lemos o seguinte relato:

Rocío e Amalia son mulleres maiores. Hai pouco morreu a súa irmá, Antonia. Viviron sempre xuntas. Ningunha das tres casou.

Non faltan nunca a Misa e na súa casa rézase o Rosario cada día. Con todo, os seus veciños míranas con receo porque saben que critican a todos, e nunca axudan a ninguén. O seu irmán Xoán que está viúvo, é doutra pasta: próximo, sempre disposto a axudar. Case nunca se ve na Misa. Hai quen di que é comunista, pero todos o queren.

DIALOGAMOS:

Varios irmáns e dúas formas de vivir.

- *Que opinas de Rocío e Manuela? E de Xoán?*
- *Quen che parece mellor persoa?*
- *E nós que pensamos? Basta rezar para ser un bo cristián? Basta tentar ser bo para ser cristián?*

“Poderíamos pensar que damos gloria a Deus só co culto e a oración, ou unicamente cumprindo algunhas normas éticas —é verdade que o primado é a relación con Deus—, e esquecemos que o criterio para avaliar a nosa vida é ante todo o que fixemos cos demais. A oración é preciosa se alimenta unha entrega cotiá de amor” (GE 104)

II. ESCOITEMOS A PALABRA DE DEUS

Preparamos o noso corazón facendo un momento de silencio, para acoller a mensaxe que o Señor quere transmitirnos a través da súa Palabra. Pode axudarnos abrir a Biblia e acender unha vela.

Despois dun momento, algún dos presentes proclama **Rm 12, 9-13:**

Irmáns: ⁹Que o voso amor non sexa finxido; afastádevos do mal e apegádevos ó ben. ¹⁰Sede cariñosos uns cos outros, coma irmáns; compete na estima mutua; ¹¹no traballo non teñades preguiza; no espírito, afervoados; para o Señor, coma escravos. ¹²Alegres na esperanza, con constancia no sufrimento, afincados na oración; ¹³solidarios nas necesidades dos santos e practicando a hospitalidade.

Lemos de novo este texto que é moi curto pero cargado de matices, de detalles que poden axudarnos...

O texto que acabamos de ler (vv. 9-13) presenta un programa de vida cristiá. Pablo indica actitudes e disposicións interiores, máis que recomendar accións precisas. Hai unha curiosidade que destacan varios autores: o autor emprega unha linguaxe propia do culto para falar da vida ordinaria. É coma se quixese lembrarnos que unha vida comunitaria é xa unha forma de culto, de loanza a Deus.

Fixémonos nos detalles.

- *Como ten que ser o amor entre nós? San Pablo no v.10 di exactamente que o amor sexa “co corazón” (cordialmente)*
- *Que di aos que se cansan? (v. 11)*
- *Basta con amarnos como irmáns ou para ser cristián fai falta algo máis? (vv.11-12)*
- *Que facer cos pobres e necesitados? (v.13)*

III. MEDITACIÓN

O texto que hoxe meditamos é moi rico en ensinanzas, que reflicten unha espiritualidade de comunión. Contén todos os elementos básicos.

Vemos que empeza convidando a vivir “co corazón” (amor fraterno), **“sede cariñosos uns cos outros, coma irmáns; compete na estima mutua”** (v.10) É esta unha característica das nosas comunidades? Coñecémonos e amámonos como irmáns os que rezamos xuntos?

“No espírito, afervoados ... afincados na oración” (vv. 11-12). Unión con Deus é o primeiro. Somos fervorosos e oramos sen cesar ou rezamos só de cando en vez?

“Solidarios nas necesidades dos santos e practicando a hospitalidade.” (v.13). O amor a Deus ten que manifestarse no amor ao próximo. Caracterízase a nosa comunidade por saber compartir e acoller aos máis desfavorecidos? Temos unha Cáritas ben organizada?

Non esquezamos outros consellos saudables: **“no traballo non teñades preguiza”** (v.11) e **“alegres na esperanza, con constancia no sufrimento”** (v. 12) Somos dilixentes e alegres? O Sínodo está a axudarnos a vivir estes valores? Como?

“Que fermosas son as palabras que nos lembran que a Igrexa é casa e escola de comunión! e que difícil nos resulta vivir esta fecunda realidade” (Mons. Leonardo Lemos)

IV. CONTEMPLACIÓN E ORACIÓN

É o momento da oración, de dar a nosa resposta persoal e comunitaria a Deus.

Comezamos por volver a ler o texto que meditamos.

Empeza por dar grazas a Deus polo moito e bo que hai de todo isto na túa comunidade.

Pide perdón polas carencias ou pecados.

Ofrécelle o teu compromiso.

Podemos converter a nosa oración en PRECES.

Acabamos cantando: ***Juntos cantando la alegría***

Juntos cantando la alegría
de vernos unidos en la fe y el amor.
Juntos sintiendo en nuestras vidas
la alegre presencia del Señor.

MATERIAL COMPLEMENTARIO PARA O ANIMADOR

Rm. 12,9-13

Contexto

Romanos 12,1-8: Pablo anima aos cristiáns romanos a que “ofrezáde-los vosos corpos como sacrificio vivo, santo, grato a Deus” (v. 1). Pablo tamén presenta a idea de que todos somos parte do corpo de Cristo, e que cada un é valioso de maneira única (vv. 4-5). Fala de “diferentes dons” (v. 6), e inclúe dons particulares: profecía, ministerio, ensino, exhortación, repartir, presidir, e mostrar misericordia (vv. 6-8). Entón di, “o amor nos sexa finxido” (v. 9).

Coñecemos 1Corintios 13 como o gran capítulo do amor, pero a miúdo esquecémonos que este capítulo naceu dunha discusión dos diferentes dons. Así é en Romanos 12,6-9. Pablo escribiu aos romanos desde Corinto, a igrexa á que escribiu esta epístola, incluíndo o seu gran capítulo do amor. É natural que aquí aparezan algúns dos pensamentos que expresou alí.

O AMOR NON SEXA FINXIDO

Nestes cinco versículos, Pablo inclúe trece comportamentos que o cristián debe adoptar, comezando co amor

- **“Que o amor nos sexa finxido”** (v. 9a). En grego, hai catro palabras que significan amor: *ágape*, *philos*, *eros*, e *storge*. *Ágape* é un amor significativa, a miúdo utilizado para describir o amor que Deus sente pola xente (5,5; 5,8; 8,39). *Anupokritos* significa xenuíno, sincero, non

hipócrita, contrario a un actor (*hypokritos* – de onde vén a palabra “hipócrita”) que se esconde tras unha máscara e expresa sentimentos escritos nun manuscrito e non no corazón.

O *ágape* xenuíno é amor sen egoísmo, amor que quere o mellor para o ser querido. Con todo, moito do que o mundo chama amor é amor propio. Pablo inclúe amor entre os trece comportamentos desexables. Pablo prepara o ton para os outros doce comportamentos que nacen do amor “é dicir, son as maneiras nas que o amor se demostra verdadeiramente, e non unha versión falsa” (Wright, 711).

- **“afastádevos do mal”** (v. 9b). *Apostugountes* é unha palabra forte para expresar desgusto ou aborrecemento, ou ter medo de algo. A resposta apropiada cristiá contra a maldade non é só evitala, senón tamén repelela. “Aborrecer o mal” require unha renovación diaria de fe para discernir ben onde se atopa a liña entre o ben e o mal.

Aborrecer algúns males é máis fácil que aborrecer outros. É menos fácil aborrecer males que nos tentan de maneira persoal, sexa sexo, alcol, diñeiro, ambición, narcisismo, satisfacción propia, ou pasividade fronte o mal.

Pablo dinos que rexeitemos todo o malo en todas as súas formas, que aborrezamos cada ocorrencia do mal: o mal dentro de nós tanto como o que reside no noso veciño. Existe unha tensión entre “o amor non sexa finxido” (v. 9a) e “afastádevos do mal” (v. 9b). Debemos aborrecer o pecado ao mesmo tempo que amamos ao pecador. Odiamos o malo porque ten a capacidade de destruír ao ser querido.

- **“apegádevos ó ben”** (v. 9c). *Kollao* é unha palabra grega que significa unir ou pegar e é a palabra de onde vén a nosa palabra coláxeno, a proteína fibrosa que se atopa nos ósos, na pel, nos tendóns, e nas cartilaxes. O que Pablo pide aquí, entón, é que nos unamos “á o bo” así como os tendóns unen óso e músculo. Cando nos magoamos un tendón e desconectamos óso de músculo, a ferida é fisicamente moi dolorosa. Tamén o é calquera ruptura espiritual do noso lazo “á o bo.”
- **“Sede cariñosos uns cos outros, coma irmáns”** (v. 10a). Aquí, Pablo pasa da palabra *ágape* ás palabras *storge* e *philos*. *Storge* en grego significa “amor de familia”, e *philos* en grego significa “amor fraterno”. Amor familiar é especial, porque a familia é especial. Membros dunha familia saudable coñecen ben os defectos de cada membro, pero ámanse de todos os xeitos. A familia saudable é un lugar onde os seus membros poden falar francamente das súas preocupacións máis íntimas.

Os cristiáns son membros da súa familia nuclear (pai, nai, irmáns, irmás), pero tamén son membros da familia cristiá.

Compartir *philostorgoi* (amor de familia) e *philadelphia* (amor fraterno) con outros cristiáns é un gran recurso de forza e apoio para o cristián.

- **“competide na estima mutua”** (v. 10b). Cando falta amor, ás veces queremos ser máis que os demais e sentir que gañamos cando eles perden. O comportamento ambicioso é moitas veces un intento de gañar aprobación e

así sentirnos valorados e amados. Pero, a ambición divide á xente.

Pablo pídenos unha ambición diferente, “compeitde na estima mutua”: pide que nos fixemos en cumprir a necesidade que ten o próximo de aprobación, de facilitar a vitoria doutra persoa. En linguaxe deportiva diríamos “asistir” en lugar de meter un gol. Existen moitas maneiras de lograr isto: eloxiando un traballo ben feito, alentando aos demais a comprender que teñen dons importantes etc.

Algúns atopamos difícil eloxiar aos demais. Con todo, eloxio e apoio alentan a correr máis rápido.

- **“no traballo non teñades preguiza”** (v. 11a). Os que están dispostos a traballar sempre están en perigo de desanimarse e quedar esgotados polos seus esforzos e a falta de resultados. Debemos manernos en garda sen esgotarnos. Aínda que non existe ningunha prevención segura contra quedar esgotados, si hai certos principios que se aplican:
 - Primeiro é recoñecer a importancia da misión.
 - Segundo é recoñecer a importancia da nosa saúde para ter a disciplina precisa e dedicar tempo para a familia, a recreación, comer ben, durmir, facer exercicio e orar.
 - Terceiro é recoñecer que só podemos facer parte do traballo – plantar ou regar – e que non é “senón Deus, que dá o crecemento” (1Corintios 3,7).

- **“no espírito, afervoados; para o Señor, coma escravos”** (v. 11b). *Douleuo* fala dun servizo parecido á escravitude, un servizo logrado baixo catividade. Como cristiáns, servimos baixo obrigación, porque fomos rescatados por Cristo.
- **“alegres na esperanza”** (v. 12a). Alegría e esperanza: ambos son temas frecuentes no Novo Testamento, aínda que a vida para os primeiros cristiáns non era nada fácil.
- **“con constancia no sufrimento”** (v. 12b). A palabra “sufridos” pode dar unha impresión equivocada. *Hypomenontes* ten que ver con aguantar con forza, perseverar. Pablo non pide que aguantemos os golpes sen máis, senón que gardemos a fe, aínda no sufrimento.
- **“afincados na oración”** (v. 12c). O pensamento aquí é moi parecido á admonición anterior de Pablo á igrexa en Tesalónica, “orade sen cesar” (1Tesalonicenses 5,17). A oración é unha vía pola que o cristián recibe forzas. Cristiáns do primeiro século que sufrían persecución requirían constante oración para ter as forzas necesarias para manter a fe.
- **“solidarios nas necesidades dos santos”** (v. 13a). Os primeiros cristiáns tomaban en serio as necesidades das viúvas e outra xente vulnerable en particular, dentro da igrexa (Feitos 6,1; 2Corintios 8,13-14; Gálatas 6,10; 1Timoteo 5,3-16; Santiago 1,27). Vivir a “Cáritas”.
- **“practicando a hospitalidade”** (v. 13b). *Diokontes* é unha palabra forte que implica perseverar ou seguir adiante. Pablo apoia a idea de que busquemos

oportunidades de exercer a hospitalidade cos irmáns de maneira activa.

Abrahán foi exaltado como modelo de hospitalidade pola benvinda que proveu aos tres visitantes celestiais en Xénese 18. A hospitalidade era un elemento central no ministerio de Xesús, (Marcos 1,29-31; 14,3; Lucas 10,38-42). A misión temperá dependía de igual maneira desta hospitalidade (Marcos 6,8-11; Feitos 16,15; 18,3; véxase tamén 16,1-2, 13, 23), xa que se hospedaban en casas dos irmáns. O autor de Hebreos fala da hospitalidade de Abrahán cando di: “Que non vos esqueza darlles pousada ós forasteiros, xa que, gracias a isto, algúns, sen se decataren, déronlles pousada ós memsmos anxos.” (Hebreos 13,2).

